

FE

Les violentes campanyes de "El Imparcial", i els discursos dels Sánchez Roman i Ortega i Gasset (aquesta gent que cerquen tres peus al gat) no han fet altre cosa que afirmar més i més, la voluntat de Catalunya i dels catalans.

No ens cal "un Estatut". Ens cal l'Estatut, el que es va elaborar a Núria, el que tots varem votar, el que s'ha portat a Madrid.

No ha d'ésser l'Ortega i Gasset, en Sánchez Roman, l'Unamuno, en Royo Villanova, etc., etc., els que ens el regategin, perquè aquesta gent, després de tants anys de sentir-ne parlar, encara no coneixen ni podran conèixer mai el problema català.

—I si no el donen? — pregunten alguns? Què passarà?

Aquesta pregunta, ni tan sols ens l'hem de fer mentalment. Cal tenir fe.

Tindrem l'Estatut! Ho hem de creure a ulls clucs.

Cal que ningú no en dubti.

Es la millor manera d'estar preparats, perquè si tenim al fons del cor, aquesta convicció ben arrelada, el gran desgany que sofriríem si l'Estatut ens fos negat, aquest desgany podria fer un miracle.

Aquell miracle que, aneu a saber perquè, no va succeir el dia que la República Catalana va deixar d'existir...

Greus successos a l'Ajuntament

En anar com de costum a l'Ajuntament per tal d'assistir a una de les sessions, el repòrter de VISCA! va trobar-se amb la Creu Roja, ocupant tot el pati de la casa de la vila.

Per les escales, baixaven fets un desastre, tots plens de sang, i els vestits estripats, els regidors de la minoria radical.

Cada un d'ells, era col·locat amb tota cura en una "camilla", transportat ja a la casa de socors, ja a un dels hospitals de Barcelona.

En Casimir Giral, plorava com un vedell. —Pobrets! pobrets!... — anava dient; els meus fills, els pobrissons...

—Però què ha passat, senyor Giral? — li va preguntar el nostre enviat.

—Ai! si ho sabés!...

—Expliqui's.

—No, perquè després, ho posaria en el seu setmanari.

—Li juro que no! — féu dignament el nostre esclau, que això sigui dit a honor seu, quan promet una cosa la compleix.

—Doncs, ja li diré. La nostra minoria estava tota reunida, quan jo vaig entrar en el meu despatx, on s'estaven esperant tots els regidors radicals. Com que estic refredat, compren?, vaig tenir ganes de mocarme, i en treure'm el mocador de la butxaca, vaig fer caure un duro que hi portava. Va ésser terrible... Els us es varen llançar a sobre dels altres, els cops de puny varen començar a ploure, i res... ja ho veu... deu ferits i un servidor sense el duro...

—I no sap qui se l'ha quedat?

—Diuen que en aquell "entonces" passava per allí en "mariamarededeupregau-pernosalrespecadors, i se'l va empassar.

Ara els metges, per ordre meua, estan provant de fer-li treure. Cree que ja han pogut sortir dues pessetes quaranta-cinc cèntims.

Un telegrama

El senyor Oretga i Gasset, ha rebut de Barcelona un telegrama, l'estrany contingut del qual deia així:

ERGETNI AYNULATAC ED TUTATSE'L MELOV.

De primer moment, el grrrran filòsof, va creure que es tractava d'una missiva del grup esperantista "Paco Kaj taj Foot-uht", però en Maura i l'Unamuno quan el veieren, feren un salt. Unamuno va caure desmaiàt en una cadira.

En Maura, va exclamar fora de si: "¡Esos catalanes se ve que no quieren otra cosa que el Estatuto..."

El curiós del cas, és que el telegrama dels esperantistes, traduït, volia dir: "Me alegro de verte bueno y el martes te escribiré", però llegit al revés, demanava *nada menos* que l'Estatut íntegre...

Vaja, es veu que no en farem mai res d'aquests catalans... va mormolar el pensador.

"Bussiness"

Paris, 28. — L'ex-rei Alfons no ha rebut cap bufetada.

o o o

L'operador del "Pathé Revue" esperava l'ex-rei a l'estació, amb l'esperança de filmar el moment que algú li pegaria el parell de màstecs.

L'ex-rei que se n'ha assabentat, l'ha cridat i li ha dit:

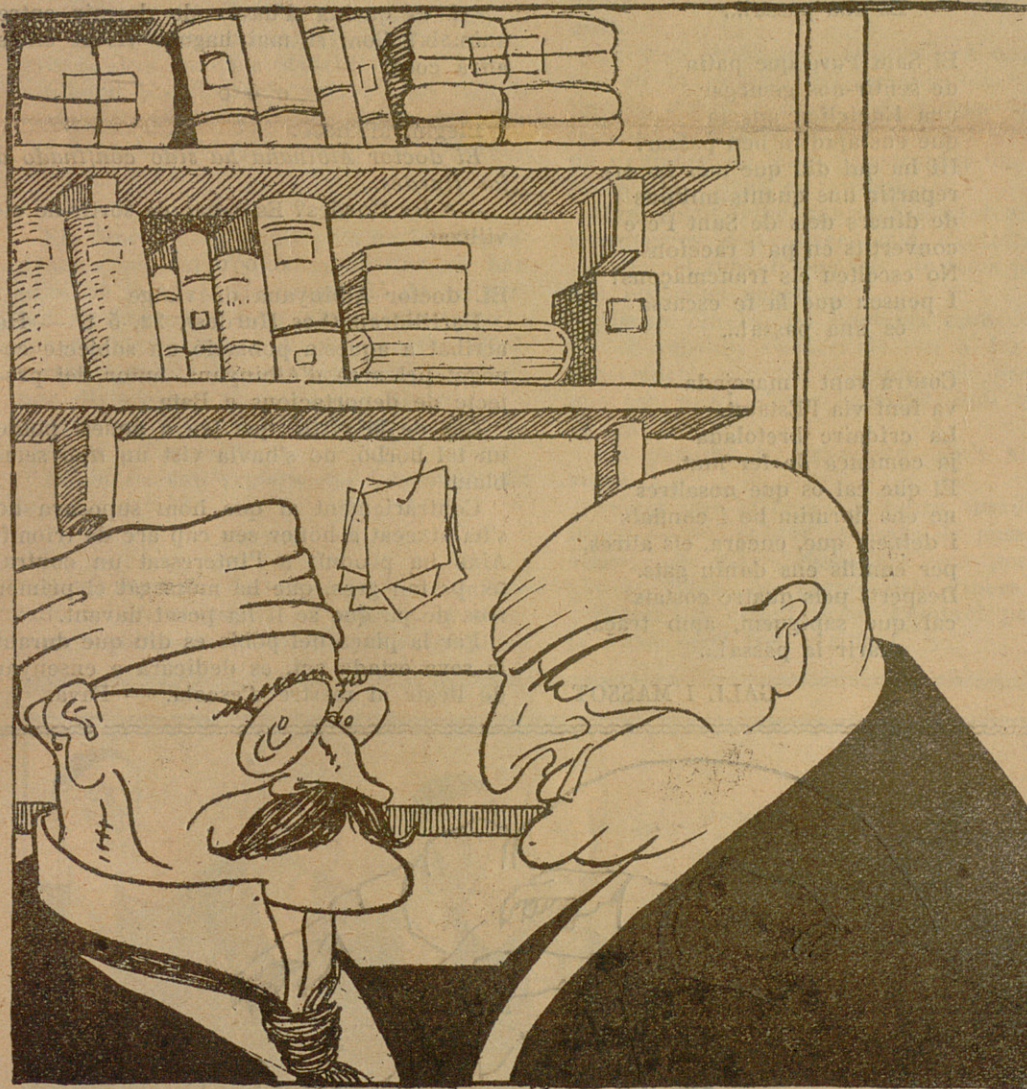
—Oye, tú, malaje! que yo como actor principal, tengo que cobrar un sesenta por ciento de lo que produzca el film, en caso que me pongan la mano en la cara!

El repòrter diu que li va contetsar que com que de bolets, en rebrà segurament alguns altres, no li pot donar més de sis ralets per clatellada.

L'ex-rei ha acceptat i ha dit:

—Vengan los seis reales! También voy a recibir sin cobrar nada...

ELS FUNCIONARIS

—Què et sembla, si per a despistar en s féssim republicans?
—I ca, home! No veus que encara es-tariem menys considerats?

El que fan els de fora

Els militars del Sol Ixent han homenajat amb una salva — *quien pueda* — el president Inukai.

El president, però, ha mort d'emoció en veure's tan afalagat.

En veure's sense president els capdavaners de la raça groga, han fet gestions per a contractar en Mussolini.

En Mussolini no hi ve del tot malament, perquè els de casa seva són tan trempats,

que sempre li busquen les pessigolles i ell com que és home seriós, no està per bromes.

No sabem si anirà a fer-se càrrec de l'imperi groc, perquè tampoc li plauen massa els homenatges que aquesta gent sol fer.

Lerroux està preocupat, puix que es recorda de quan conspirava a Barcelona, i d'aleshores ençà, te molt afecte pels xinos.

Un record

El primer barret d'en Santamaria, no fou un barret; fou una gorra... és a dir, no precisament una gorra, sinó un barret... un barret de gorra. Un barret bastant altet de copa, ales amplexes, en fi, un barret dels que eren moda per allà el primer deseni de segle.

Veuran; quan en Santamaria va arribar a Sant Andreu, portava gorra. Ell prou hauria volgut portar barret, però, fillets, el guany era petit; puix que feia d'obrero, i no podia pas estirar més el braç que la mànega.

Després va fer-se soci dels radicals, va començar a engegar llunes — volem dir discursos... i ja el tenim concejal.

No obstant això, com que era *honrado*, el pobre havia d'anar a les sessions del Consistori amb mocador al coll i, com és natural amb gorra.

Aleshores, uns ciutadans — els que per aquells temps componien el col·lega "L'Esquella de la Torratxa", apiadant-se d'ell i per decència de nostra ciutat — puix que un regidor amb gorra feia molta pega — obriren una subscripció popular a les columnes de l'esmentat periòdic, la qual pujà tot seguit a unes tres pessetes i cèntims.

I així fou com el simpàtic regidor senyor Santamaria, per primera vegada en la seva vida, va portar *sombrero*. Va portar un barret, que més aviat que barret, era una gorra.

El poeta i la cigala

L'exquisit Poeta que ha perdut els cabells darrera la Poeisa, l'autor de tantes comèdies verificades i de poemes èpics basats en cançons populars, aquest anys no ha tirat pas cap a la Flor natural.

Potser perquè això de tirar se li fa un xic difícil? Potser perquè com a flor ja en té prou amb la Rosa, l'estona que els altres li deixen lliure? *Chi lo sa...*

El fet és que està un bon xic preocupat i els amics diuen si és perquè troba a mancar una Cigala. Nosaltres, que en sabem alguna cosa, podem afirmar que aquesta Cigala no és altra que la Cigala d'or dels belitres tolosencs. No anésiu, ara, a pensar malament.

Distracció

Diumenge passat tingué lloc un aplec al castell d'Aramprunya. S'hi congregaren allí molts elements d'Estat Català, no tan sols de Barcelona ciutat, sinó també d'altres contrades de Catalunya.

L'esplendidesa del dia conjuntament amb el revifall de la tenora de la cobla de sardanes que hi havia contractada ajudava tot a l'embelliment de la festa.

Per allà les tres de la tarda, però (com el cas és curiós no hem de deixar d'esmentar-lo), feren acte de presència a l'acte els senyors Aiguader, Gassol, Dencàs i altres els quals amb un càlid parlamentarisme, ajudaren a fer més planera la jornada.

L'Aiguader mentre venia fent ús de la paraula venia dient: "...perquè, vosaltres, amics; feu-vos càrrec que sou com les arrels d'aquestes alzines..."

En Gassol, però, veient que s'equivocava li digué:

—No, home, no. No veus que són rouredes?